

Mãn Hán Toàn Ngự

Contents

Mãn Hán Toàn Ngự	1
1. Chương 1: Ngự Tường Tiềm Đế	1
2. Chương 2: Nhạn Yếu Ngự Trầm	3
3. Chương 3: Hồ Minh Ngự Thư	7

Mãn Hán Toàn Ngự

Giới thiệu

Tôn Tử viết: Kể giỏi tấn công, địch không biết đường nào mà thủ, người giỏi phòng thủ, địch không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/man-han-toan-ngu>

1. Chương 1: Ngự Tường Tiềm Đế

8h55' sáng, đường Giang Tô thành phố S chính là đoạn đường khiến người ta khó chịu nhất, còi ô tô hú liên tục, đèn xanh đèn đỏ cứ 30 giây lại thay đổi một lần, mỗi chiếc xe đều trong trạng thái sẵn sàng, chỉ hận không thể vượt đầu xe khỏi cái vạch kẻ đường trắng trong một giây cuối cùng của chuỗi 30 giây. Xe nào qua thì vui mừng, xe không qua ở phía sau thì than thở, người bức nhất chẳng ai khác ngoài chủ chiếc xe bị tụt lại trong một giây chuyển đèn kia.

Mà lúc này, chiếc xe bị tụt lại là một chiếc BMW trắng.

Tôn Tử Mặc nhìn tín hiệu đèn giao thông chuyển thành màu đỏ trước mặt, bức mình phanh kít một cái khiến cho con mèo cầu tải(**) treo trên kính xe bị chao đảo, thu hút ánh mắt vốn đã bị đèn xanh đèn đỏ bức điên của Tôn Tử Mặc nhìn về phía nó - con mèo cầu tải mập ú giờ tay phải lên, đôi mắt híp lại quan sát, vẻ mặt rất gian xảo, màu sắc bị mờ đi, nhàm nhở, một hình ảnh rất quần chúng, rất không hài hòa với hình ảnh một người đàn ông lông mày lười mác gọn gàng, khoác trên mình bộ đồ Hugo Boss(3*) màu xám đang chăm chú nhìn nó.

Nhưng điều này cũng chẳng ảnh hưởng đến việc Tô Tử Mặc mặc kệ những người đi đường vội vã qua lại trên lối đi bộ mà rơi vào trầm tư.

Một người sao có thể biến mất hoàn toàn như vậy?

Suốt ba năm, Tô Tử Mặc lên trời xuống đất, chỉ còn thiếu nước quật ba thước đất, một bóng dáng tương tự, một giọng nói quen tai, một động tác thân thuộc cũng có thể khiến anh vội vã đuổi đến gần, hết lần này đến lần khác đẩy lên hi vọng rồi lại tuyệt vọng hoàn toàn.

Mỗi lần Hứa Lỗi nhìn anh, ánh mắt như nhìn một cái răng sâu đáng ghét, chỉ hận không thể cầm kim mà nhổ bỏ, cái miệng cay nghiệt không buông tha anh: “Tô Tử Mặc, khai thật đi, trái tim của cậu làm bằng chất liệu gì vậy? Khả năng chống đỡ kích không phải là mạnh bình thường nhé, hay cậu cân nhắc sau khi cậu ngẫm rồi hiển hình làm cái nghiên cứu nhỏ nhỏ? Cũng coi như là cống hiến vĩ đại nhất của cậu cho giới y học. Minh nhất định đưa ra giá cả hợp lý, một cân 20 nhé? Cũng bằng giá thịt heo bây giờ đấy”

Tô Tử Mặc cũng không tức giận: “Bác sĩ Hứa, tôi nhớ rõ là cậu mở phòng khám nha khoa cơ mà, hơn nữa, đất nước này rõ ràng đã ra lệnh cấm mua bán nội tạng con người rồi, tôi lực bất tòng tâm”

Đã từng có một cô gái nhỏ hăm hở muốn bá làm học trò của Hứa Lỗi để làm truyền nhân của Độc Mồm phái. Hứa Lỗi nhận đệ tử xong bỏ lại một câu: “Tự học thành tài”

Cô gái nhỏ tức giận mài dao soàn soạt, lôi kéo Tô Tử Mặc: “Tặc tử Hứa gia khi quân phạm thượng, trảm lệnh khanh trong vòng hai ngày phải dẫn binh san bằng Hứa gia, tiêu diệt phản loạn!! Đến lúc đó, trẫm sẽ ban thưởng thích đáng”

Ngày hôm sau, sinh nhật mười tám tuổi của Tô Tử Mặc, anh đặt một cái bánh ngọt vị xoài, Hứa Lỗi từ trước đến nay ăn thùng uống vại, cả buổi trừ ăn bánh kem ra thì chẳng ăn gì thêm, lúc về, sau khi gội nguyên buổi tối mới tỉnh ngộ: “Tô Tử Mặc, cậu thâm đấy!”

Bạn Hứa độc miệng bị dị ứng xoài ~

~Cô gái nhỏ báo được đại thù, vẻ mặt nghiêm túc chiếm cứ cái sofa: “Tô Khanh theo trẫm Nam chinh Bắc chiến nhiều năm, vất vả cũng nhiều, công lao cũng lớn, nay đề bạt làm tứ phẩm thị vệ, tự do đi lại trong cung, phong “Ngự miếu”, hôm nay là sinh thần của Tử Mặc khanh, đặc biệt ban thưởng Tiểu Miếu cầu tài coi như tấm lòng của trẫm”

Tô Tử Mặc khép na khép nép đưa tay nhận con mèo cầu tài màu vàng, đầy vẻ sầu não.

“Sao? Còn không mau mau lĩnh chỉ tạ ơn?”

Tô Tử Mặc cả kinh, thiên uy khó dò, làm bệ hạ tức giận cũng không phải chuyện nhỏ, vội vàng tỏ vẻ nịnh bợ tạ ơn: “Thần quá xúc động, Tiểu Mặc Tử tạ ơn ân điển của bệ hạ. Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”

Nhìn vẻ khúm núm rất phối hợp của Tô Tử Mặc, Du Vĩ Gia ngồi trên sofa cười rất thoải mái, rất mất hình tượng.

Nụ cười rạng rỡ của cô chiếu vào sâu trong ánh mắt. Thực ra, món quà sinh nhật Tô Tử Mặc mong đợi nhất là một tiếng gọi “anh Miêu Miêu” bị lãng quên từ bảy năm trước.

Năm đó, Du Vĩ Gia năm tuổi luôn rất hào hứng túm góc áo, chạy theo sau Tô Tử Mặc tám tuổi, không nhéo gọi: “Anh Miêu Miêu, anh Miêu Miêu”

Tô Tử Mặc thường không chịu được quay lại: “Nói với em bao nhiêu lần rồi, ”anh Mặc Mặc“, không phải Miêu Miêu, vội lại, đừng có đi theo anh nữa”

Du Vĩ Gia mở to đôi mắt ngập nước, ngoan ngoãn gật đầu, dõi theo cái bóng của Tô Tử Mặc, cái miệng vẫn bám riết không tha: “Anh Miêu Miêu, anh muốn đi đâu?”

Mà ba năm sau, Du Vĩ Gia tám tuổi đã không còn gọi anh là “anh Miêu Miêu”, chỉ toàn gọi “Tô Tử Mặc”, cũng không còn lẻo đẻo theo anh nữa. Sau này, anh mới biết, trong trường học có bạn nam trêu cô: “Tiểu Ngư Nhi, Tiểu Ngư Nhi, sau này lớn lên sẽ gả cho Miêu Miêu”

Rồi sau này, cho đến khi thấy một Du Vĩ Gia tóc thẳng suôn dài mềm mại, yếu điệu thực nữ trước mặt Tô Tử Dịch, anh mới biết vì sao Du Vĩ Gia hoạt bát trong ấn tượng của mình lại vì một câu nói mà thay đổi cách xưng hô.

Tô Tử Dịch.... Du Vĩ Gia...

Trái tim Tô Tử Mặc dần chìm xuống....

“Bin bin”

Không biết đèn xanh đã sáng từ bao giờ, xe phía sau mất kiên nhẫn bèn thúc dục. Tô Tử Mặc thu hồi ánh nhìn, xe BMW vững vàng lăn đi.

30 giây có thể rất ngắn, có thể rất dài. Có lẽ nó tựa như đời người, bạn hi vọng nó mau mau trôi qua thì nó lại càng lằng nhằng không chịu đi, bạn hi vọng nó chậm lại một chút thì nó lại giống như con thỏ nhỏ thoăn thoắt lao đi, chẳng hề thuận theo lòng người.

Lúc này, trên cầu vượt đường Giang Tô, một bóng dáng thiếu nữ xinh xinh đang dựa vào lan can quan sát dòng xe cộ cuộn cuộn phía dưới. Trên vai trái của cô đeo một cái bảng vẽ rất lớn và một ống tranh dài gần nửa thước chồng lên trên, vai phải khoác chiếc túi King size, đáy túi trũng xuống cho thấy trọng lượng không hề nhẹ, khiến cho người qua đường liên tục quay đầu nhìn, lo lắng thân hình mảnh mai yếu ớt kia sẽ gục xuống một giây sau đó. Mà đương sự hoàn toàn không hề hay biết gì, nắm thanh sắt trên lan can, chẳng màng điều gì khác.

Cô có mái tóc xoăn đen bóng mềm mại, nhấp nhô lên xuống làm người ta liên tưởng đến khe nước sóng cuộn lung linh dưới trăng, vài sợi tóc dính vào đôi má, mớ tóc còn lại rối tung sau lưng, trên cổ cô quấn một cái khăn Mohair(4*) rất dày, mịn và ấm áp. Khói của cốc cà phê nóng vẫn vút bay lên, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn chỉ cỡ một lòng bàn tay lớn bị ẩn sau làn khói, đôi mắt đẹp quyến rũ khẽ khàng động, vẻ mặt khiến Thượng Đế trông xuống chúng sinh cũng phải thương xót.

Cadillac, Mercedes-Benz, BMW, Porsche, Phú Khang, QQ, Đại Chúng... Xe tư, xe vận tải, xe khách, xe công, taxi...Tất cả các xe đều bị hãm lại trong dòng xe cộ ồn ào này, cho dù là xe thể thao có thể tăng tốc đến 410km thì cũng chỉ tương đương với cái xe ghê miễn cưỡng mới lên được 175km, lúc này, tốc độ của chúng đều như nhau cả.

Du Vĩ Gia nghĩ: Thượng Đế quả nhiên rất công bằng.

Thực ra, tử thần rất công bằng. Cho dù giàu nghèo, sang hèn thế nào, cuối cùng cũng sẽ trở thành một hạt bụi giữa trời đất... chẳng qua là sớm hay muộn thôi.

Du Vĩ Gia hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, lông mi rậm hơi nhếch lên, đầu cúi xuống che giấu đi những ưu thương muốn giấu nhưng vẫn hiển hiện rõ ràng Nhìn thời gian trên đồng hồ, lại thấy cốc cà phê chưa uống một ngụm đã nguội, cô tiện tay quăng vào thùng rác cách đó không xa rồi xuyên qua cầu vượt, hòa vào biển người.

Nếu năm trăm trước ngoài đầu nhìn lại mới có thể đổi lấy một phút thoáng qua kiếp này, như vậy, một người trên cầu, một người dưới cầu, duyên phận mỏng manh phải tu bao nhiêu năm?

Vô duyên đối diện bất tương phùng. Lời của người xưa quả nhiên không lừa ai bao giờ.

2. Chương 2: Nhạn Yếu Ngư Trầm

“Gia Gia, từ lúc nào mà cậu đã thích làm nghệ thuật đến quên cả đường về thế hả?” Trong một quán cà phê ngoài trời ở quảng trường Rose, Trần Dự Hi huyết sáo, kéo cổ áo âu phục che mặt, cố gắng che chắn những ánh mắt soi mói lấy bàn họ ngồi làm trung tâm.

Mà đầu sỏ gây chuyện Du Vĩ Gia hoàn toàn không cảm thấy gì bất thường, nửa dựa vào tay vịn của ghế như đang đi vào cõi thần tiên. Trần Dự Hi nổi giận, đuổi chân ra đạp bạn, cuối cùng cũng lòi được thần chí của Du Vĩ Gia trở về: “Ờ? Có việc gì? Cậu vừa nói gì?”

Trần Dự Hi chỉ vào chân Du Vĩ Gia, Du Vĩ Gia cúi đầu nhìn hồi lâu cũng không hiểu duyên cớ làm sao, mông lung hỏi: “Làm sao vậy?”

Trần Dự Hi đưa tay lên trán, cảm thấy vô cùng đau đầu: “Mình không biết hành tinh các cậu có phải chỉ bán giày với tất một chiếc không, nhưng ít nhất ở địa cầu này giày gì thì giày đều bán có đôi có cặp. Cho nên, là một người địa cầu, mình đề nghị cậu “nhập gia tùy tục” nha”.

Hôm nay Du Vĩ Gia mặc một chiếc quần lửng xám lông chuột, kết hợp với chiếc áo kẻ vằn dài tay cùng đôi tất lông kẻ sọc dài quá gối, bên dưới đi một đôi giày da cao gót bóng lộn mới nhất năm nay của hãng Aee, nếu chỉ có kết hợp như thế này thì cũng không có gì đáng nói. Nhưng vấn đề ở chỗ màu sắc của đôi tất len dài, chân trái là sọc trắng đen, chân phải là sọc xanh lam với xanh lá cây, khủng khiếp hơn nữa là đôi giày cũng không phải là một đôi, chân trái là chiếc giày da bóng đen gót nhọn, chân phải là chiếc giày kẻ caro xám gót to. Giống hệt như một nghệ sĩ hoá trang đang trình diễn nghệ thuật trên đường phố New York vậy.

Một giờ trước, Du Vĩ Gia ăn mặc kinh hoàng như vậy thu hút vô số ánh mắt đã tiến quân thần tốc ngồi xuống phía đối diện cô, lúc ấy cho dù là Họa Thương biết nhiều hiểu rộng ngồi cùng bàn cũng bị ghen cà phê, nhìn về mặt đau khổ muốn ho mà không ho nổi của anh ta, Trần Dự Hi đồng cảm sâu sắc đồng thời có một liên tưởng rất kì quái: Nếu Họa Thương mà ho ra, cà phê kia không biết sẽ phun từ lỗ mũi ra hay là sẽ từ lỗ tai mà ra? Đã nói thất khiếu tương thông, vì sao mà chất lỏng có thể từ khí quản ra ngoài lại không thể ra theo đường lỗ tai? Nhưng mà, cô đã phải thất vọng vì bạn Họa Thương cứ thế nuốt xuống ngậm cả phê đã lên tận cổ kia.

Cái gọi là vật hợp theo loài, người chơi theo nhóm, đại khái là giống như Du Vĩ Gia và Trần Dự Hi ấy.

Trần Dự Hi là tổng giám nghệ thuật của chuyên mục đang hot nhất của nhà đài, Du Vĩ Gia là một họa sĩ vật lộn ở tận cùng ranh giới của thương mại và nghệ thuật, hai người quen biết vì hai năm rưỡi trước, có một lần, chủ đề tình yêu trong một chuyên mục của đài truyền hình đổi thành tuyên truyền đấu thầu.

Lúc ấy, đương lúc bị vùi dập bởi vô vàn tác phẩm đủ mọi màu sắc, cạnh tranh khốc liệt, Trần Dự Hi liếc mắt nhìn thấy một bức tranh phối ba màu đen, trắng, đỏ, đơn giản mà bắt mắt.

Phông nền là màu đen thâm trầm, vô số lông chim màu trắng bông bành bay xung quanh, vừa có vẻ vui mắt mà lại vừa bao la mờ mịt. Chính giữa vẽ một trái tim màu đỏ, rất sáng sủa đẹp đẽ, dường như chỉ cần chạm tay vào là có thể cảm nhận được nhịp đập và hơi ấm, những chiếc lông chim cứ lẳng lẳng nằm dưới – trong suốt, sáng rực, từng đường nét đều rất tinh tế, vẽ đẹp tinh khiết đến nỗi làm cho người ta cảm thấy nhìn chằm chằm vào đó chính là một sự thiếu tôn trọng.

Bức tranh có một cái tên đơn giản – Đúng lúc.

Góc dưới bên phải đề một hàng chữ rất đẹp: “Trong vô số tình yêu trôi nổi giữa thành phố này, chỉ có mình anh đúng lúc bước qua dòng chảy nhưng nhớ dừng lại ở trái tim em, duy nhất...” Kí tên – J&Y

Trần Dự Hi chỉ cảm thấy lòng xúc động, vừa đánh nhịp “Chính là bức tranh này!” vừa vung tay căn dặn trợ lý hẹn nói chuyện với tác giả bức tranh.

Ngày hôm sau, vừa bước vào phòng khách đã thấy một thiếu nữ váy trắng bay bay, tóc dài phát phơ, đẹp tính tại như bước ra từ trong tranh cổ, Trần Dự Hi hít thở không thông ba giây, đến giây thứ tư liền quyết định “đời này không phải nàng thì ta nhất định không cưới”. Trần Dự Hi này tuyển bạn gái với một ảo tưởng phi thực tế – hi vọng nàng giống Lâm Đại Ngọc dưới ngòi bút của bác Tào, lông mày lá liễu, hạt sầu khê rơi, nhất định phải có vẻ “Thiên hàn thúy tụ bạc, nhật mộ ý tu trúc” vừa u buồn vừa thanh cao.

(Thiên hàn thúy tụ bạc, nhật mộ ý tu trúc – 1 câu trong bài Giai nhân của Đỗ Phủ. Dịch thơ: Lạnh lùng tay áo mỏng tơ/Trời hôm dựa khóm trúc dài thẩn thơ, bản dịch của Trần Trọng Kim)

Mà cô gái này, cho dù là diện mạo hay khí chất mơ hồ trong ánh mắt đều hoàn toàn ăn khớp với hình ảnh nữ thần trong lòng anh.

Sóng lòng Trần Dự Hi cuộn trào, ngoài mặt lại giả vờ như rất trấn tĩnh thần nhiên bắt tay người trước mặt, rồi tự giới thiệu, trò chuyện mới biết Đại Ngọc muội muội có một cái tên thật kì lạ “Du Vĩ Gia”, lúc ấy phản ứng tâm lý của Trần Dự Hi và tất cả mọi người đều là: “Cá? Vĩ Gia?” Nghe thế nào cũng thấy giống đồ ăn ẻo. Đương nhiên, anh cũng chỉ dám suy nghĩ trong bụng. Mà chữ J trong bức họa kia hẳn là tượng

trưng cho chữ “Gia”, Y chắc là chữ “Du”. Về sau, anh mới biết Y là một người khác, mà người đó chính là những chiếc lông chim trong trái tim Du Vĩ Gia. (Du = cá)

Vì bức hoạ này, hai người xa lạ quen biết nhau. Nếu không phải là Trần Dự Hi theo đuổi mãnh liệt hai tháng liên tục, có lẽ Du Vĩ Gia chẳng thể nhớ rõ tên anh là gì, chứ đừng nói là diện mạo. Điều này khiến cho sau này khi Du Vĩ Gia trở thành bạn nhậu của Trần Dự Hi, anh rất là buồn bực, nghĩ bụng Trần thiếu gia anh dù gì cũng là người phong độ lịch thiệp, đẹp trai ngời ngời, thế nào mà Du Vĩ Gia một chút ấn tượng cũng không có.

Nhưng Trần Dự Hi cảm thấy đặc biệt vui mừng là: may mà lúc trước Du Vĩ Gia chẳng đòi hỏi gì vệ tinh theo đuổi, kiên quyết từ chối anh, nếu không bây giờ chẳng phải anh hối không kịp sao? Bản chất Du Vĩ Gia so với Lâm muội muội trong lòng anh khác nhau đâu chỉ một quả núi Himalaya. Tuy rằng, Du Vĩ Gia quả thật mang vẻ u buồn lạ lùng, mà ánh mắt cô khi đi vào cõi tiên thảnh thơi cũng toát lên nét bi thương mà người ngoài không thể hiểu được, nhưng hơn hai năm tiếp xúc với nhau, Trần Dự Hi hiểu bản tính Du Vĩ Gia chẳng có liên hệ gì với điều này, sự bi thương và u buồn của cô đều xuất phát từ chữ Y thần bí kia, tựa như mái tóc thẳng mượt khiến lòng anh nhộn nhạo vốn không phải là kiểu tóc ban đầu của Du Vĩ Gia. Du Vĩ Gia bẩm sinh đã là tóc xoăn, chẳng qua vì một người nào đó mà cố tình ép thẳng. Cô còn có một thói quen đặc biệt – cô không thích người khác gọi mình là “Tiểu Du” hoặc “Vĩ Gia”, cho nên sau khi thân nhau, Trần Dự Hi luôn gọi là “Gia Gia”

Lúc này, Du Vĩ Gia rất cuộc đã phát hiện chân mình bất bình thường, mỉm cười không quá lưu tâm, bỏ lại một câu: “Hi Tử, chuyện bức tranh cảm ơn cậu”, Nói xong liền đứng dậy, bỏ chạy lấy người. Trần Dự Hi bực mình giờ nắm đầm nửa ngày trời với bóng lưng nhỏ xinh kia.

Sau khi Du Vĩ Gia đi rồi, cô cứ lang thang không mục đích giữa biển người, bóng lưng cô đơn khiến cô như một con cá nhỏ giữa đầm cạn. Lúc chờ đèn xanh đèn đỏ, Du Vĩ Gia cúi nhìn đôi giày lác tồng vì buổi sáng ra ngoài quá vội, đột nhiên thấy mắt cay cay....

Đào hoa lạc, nhân tri các. Sơn minh tuy tại, cảm thư nan thác. Mạc, mạc, mạc.

Giác thanh hàn, dạ lan san. Phạ nhân tầm vấn, yết lệ trang hoan. Man! Man! Man!

(Câu trên là một đoạn trong bài từ Thoa đầu phượng của Lục Du. Bài từ Thoa đầu phượng được Lục Du sáng tác trong một hoàn cảnh đặc biệt: ban đầu Lục Du lấy người em họ (con cậu) là Đường Uyển, hai người rất tâm đầu ý hợp, nhưng thân mẫu của Lục Du lại không ưa Đường Uyển, lại nghe thêm những lời gièm pha nên bà buộc hai người phải ly hôn. Về sau, Lục Du lấy Vương Thị, Đường Uyển cũng tái giá, lấy Triệu Sĩ Trình. Mấy năm sau, vào mùa xuân, hai người tình cờ cùng đi chơi vườn Thắm, ngẫu nhiên gặp nhau. Đường Uyển lấy tình anh em họ, gửi rượu và dĩa vị mời Lục Du. Lục Du vô cùng thương cảm, vung bút đề lên bức tường trong vườn Thắm bài Thoa đầu phượng này. Đường Uyển sau khi đọc được bài này trong lòng rất đau khổ, làm một bài từ cũng theo điệu Thoa đầu phượng họa lại. Sau đó nàng đau buồn, lâm trọng bệnh mà qua đời.

Bản dịch thơ của quan4.net:

Hoa đào rơi,

Bến vắng lặng

Núi thề còn đây,

Thư tình khó đề

Đừng! Đừng! Đừng!

Câu dưới là bài từ Thoa đầu phượng của Đường Uyển:

Bản dịch của quan4.net:

Tiếng tù vang,

Đêm sắp tàn

Sợ người vấn hỏi,

Nuốt lệ giả vui

Giấu! Giấu! Giấu!

Không còn có người kéo cô lại trước khi cô lao ra khỏi nhà, cười nhẹ giúp cô sửa lại cái mũ bị lệch, đi nhăm giài, không cài khuy áo cẩn thận.....Không còn có người dùng bài vẽ nói với cô: “Màu vàng của lá cây dưới ánh mặt trời” khi cô phân vân không biết nên dùng màu vàng kim hay vàng tươi cho bức hoạ đang dở, không còn có người không uống cà phê nhưng lại thích hôn lên lông mi của cô mỗi khi cô pha cà phê thơm nồng trong bếp....

Ngẩng đầu lần nữa, đèn xanh đèn đỏ đã thay đổi mấy lần, người điều khiển giao thông trên đường giành cho người đi bộ tò mò hỏi cô: “Cô gái trẻ, cô không qua đường à?”

Không còn có người dịu dàng ôm vai cô khi cô đột nhiên có linh cảm sáng tạo mà thất thần, đứng yên kiên nhẫn nhìn đèn giao thông thay đổi hết lần này đến lần khác, mỉm cười bao dung khi cô hoàn hồn mỉm cười hối lỗi, sau đó dặn dò: “Nếu không có anh đi cùng thì lúc qua đường không được nghĩ vẩn vơ thế nữa”....

“Xin chào, xin hỏi quý khách có mấy người?” Về mặt Du Vĩ Gia hơi hốt hoảng, nhìn thấy nụ cười tươi tắn phóng đại trước mắt mình, khẽ giật mình, ngẩng đầu, tấm biển hiệu kiểu cổ có khắc tên quán màu đỏ thẫm – Đại Quan Sơn.

Cô cười khổ, tại sao lại bất tri bất giác đến nơi này? Thì ra bước chân cũng có trí nhớ. Cô quay đầu nói với người phục vụ vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời: “Hai người”

“Vâng, xin mời”. Người phục vụ cười thân thiết, sự huấn luyện chuyên nghiệp khiến cô nhìn xuống đôi giày cổ quai của Du Vĩ Gia cũng coi như không thấy: “Du tiểu thư, vị trí bên này gần cửa sổ, cô xem có thích không?” Du Vĩ Gia gật gật đầu, ngồi xuống chiếc ghế đôi màu đỏ thẫm. Cô, không, phải nói là “họ” từng là khách quen của quán này, thế nên hơn phân nửa nhân viên phục vụ ở đây nhớ mặt cô.

Người phục vụ nhanh nhẹn dọn bàn, đặt một quyển thực đơn vào tay Du Vĩ Gia, Du Vĩ Gia không mở một trang, gọi một vị trà quen thuộc: “Trà túi lọc, nóng, hai ly”

Tuyệt đại hữu giai nhân, u cư tại quan sơn. (Đại loại là: Có cô gái đẹp tuyệt trần, nấu ăn nơi rừng sâu núi hiểm. Tên cái quán lấy từ đây)

Đèn pha lê treo ngược, đường nét uy mỹ mềm mại như tảo biển, hình khối và hoa văn đan vào thành một vách ngăn màu vàng tạo nên cảnh tượng cổ kính tranh sáng tranh tối, tiếng nhạc không lời du dương truyền qua tấm bình phong thủy trúc.

Trước mặt Du Vĩ Gia bày một đôi đĩa còn chưa bóc nilon, trên đĩa có dính một cái mác “Đại nương”, ghé trống phía đối diện cũng đặt một đôi đĩa, chữ trên mác ghi là “Quan nhân”

(Quan nhân và đại nương là cách gọi quan và vợ quan một cách trịnh trọng thì phải)

Có lẽ tại một thành phố phồn hoa như thế này, món ăn tại đây cũng không thể coi là quá ngon, nhưng họ lại rất tinh tế trong khâu phục vụ đĩa.

Người phục vụ sẽ cẩn thận mang lên ổi vị khách nam một đôi đĩa “Quan nhân”, mỗi vị khách nữ một đôi “Đại nương”. Bởi một đôi đĩa, cô đã thích quán này.

Du Vĩ Gia lấy túi lọc màu xanh nhạt nổi lênh bênh trong ly ra, nâng ly hướng về phía hư không, mỉm cười âm áp.

Không còn có người chìm vào mộng cảnh, ánh mắt cười rất nhẹ với cô, tay cầm ly trà cùng nhìn về xa xăm.... Cũng không còn có người vì cô mà làm một đôi đĩa có khắc chữ Đại nương bằng bạch kim, thấp thỏm hỏi dò: “Gia, gả cho anh, được không?”

Không còn có người.... Không còn.....

Hơn tám trăm năm trước, Lục Du dùng một chiếc trâm phượng làm sính lễ cưới Đường Uyển, vợ chồng hoà hợp nhưng cuối cùng không thể cùng nhau sống nốt quãng đời còn lại.

Ba năm trước, Tô Tử Dịch dùng một đôi đũa bạch kim chế tạo công phụ cầu hôn Du Vĩ Gia, cũng không thể viết nên câu chuyện cổ tích kết thành vợ chồng hạnh phúc mãi mãi về sau.

Sau ngày đính hôn, máy bay chở Tô Tử Dịch gặp tai nạn.

Từ lúc đó, anh nằm lại ở một vùng biển sâu thăm vô danh nơi Đại Tây Dương, vùi thân mình vào làn nước lạnh băng, gửi linh hồn tại đáy lòng cô.

Trong quán ăn lãng đãng tiếng hát như thở than của cô ca sĩ:

Il ya longtemps que je t'aime (Em yêu anh từ lâu)

Jamais je ne t'oublierai (Vĩnh viễn không thể quên)

Khi em nâng chén

Đối diện với anh

Đọc anh nghe một áng thơ đẹp

Anh chỉ cần để lại cho em tro bụi sau khi anh lụi tàn

Yên giấc trong ánh trăng trôi

Chiêm bao một điệu Waltz tình tứ

Nhớ những bông hồng nở rộ trên cành kia

Yêu từ khi lạ lẫm bước qua nhau đến một lòng một dạ

Tháng sáu mây bay nghiêng đổ

Tháng ba tuyết xuống mấy thì

Ngẩng đầu lên đón một nụ hôn hụt hẫng

Il ya longtemps que je t'aime (Em yêu anh từ lâu)

Jamais je ne t'oublierai (Vĩnh viễn không thể quên)

“Tử Dịch, với em, anh là vĩnh hằng, nếu không phải anh, sẽ không phải bất cứ ai khác”

(Bài hát xxx ở trên là bài A la claire fontaine bản trung, bạn không tìm thấy bản dịch lyric nên bạn chém gió ác liệt, link này có cả tiếng Pháp lẫn tiếng Trung, ai rảnh thì dịch cho bạn ăn hôi với)

3. Chương 3: Hồ Minh Ngự Thư

Trên Trái Đất, khoảng cách các mối liên hệ của bất kì người nào với một người hoàn toàn xa lạ luôn không vượt quá sáu người.

Cho dù là tổng thống Mỹ ngồi ngay ngắn trong Nhà Trắng với người đưa đồ chèo thuyền trên sông Venice, hoặc dân bản địa ở rừng mưa nhiệt đới và cư dân quần đảo Tiera del Fuego châu Nam Mỹ, hay người Eskimo châu Nam Cực.

Chúng ta có thể thông qua sáu người mà gây dựng quan hệ với bất cứ ai trên Trái Đất này.

Nhà tâm lý học người Mỹ Stanley Milgram đã phát hiện ra hiện tượng thần kì này những năm 60 của thế kỉ XX, rồi đặt tên là “Sáu cấp độ khác nhau” - người ta cùng lắm là thông qua quan hệ của sáu tầng người là có thể tìm được bất cứ ai trên đời.

Lý luận này mỗi ngày đều được con người trên Trái Đất nghiệm chứng, cũng không biết có áp dụng được cho người ngoài hành tinh không.

Lúc chàng vạng, Du Vĩ Gia sẽ ra khỏi tiểu khu đi cửa hàng mua ít đồ bổ sung vào kho thóc, hôm nay cũng không ngoại lệ. Đi dạo một vòng ở quầy đồ ăn vặt như thường lệ, Du Vĩ Gia lấy một đồng khoai tây chiên đủ màu sắc, đang định đẩy xe hàng đi thì một ông cụ đứng ở quầy bên cạnh nhìn một sản phẩm bao nhựa vàng vàng tím tím hồi lâu đột nhiên ngăn cản cô: “Cô bé ơi, phiền cháu xem giúp ông cái này, đây có phải khoai tây chiên Lay’s không?”

Du Vĩ Gia xem xét cái gói trong tay ông cụ, dở khóc dở cười: “Ông ơi, trên tay ông là thức ăn ẻo, không phải khoai tây chiên”

Đặt cái gói Whiskas về lại trên kệ, Du Vĩ Gia lấy trên quầy cạnh đó một gói Lay’s đặt vào tay ông cụ: “Ông ơi, đây mới là khoai tây chiên của ông”

Ông cụ vui mừng vỗ vỗ cái gói: “Cảm ơn cháu nhé, Tiểu Mao Đầu nhà ông chỉ thích ăn loại Lay’s. Mẹ nó luôn không cho nó ăn, lúc nào cũng nói gì mà ăn thực phẩm đóng gói nhiều không tốt làm Tiểu Mao Đầu thêm ăn rở dãi”

Trước kia Tử Dịch cũng luôn nói như vậy, Du Vĩ Gia cười cười, hàn huyên câu được câu không với ông cụ: “Thế là ông mua cho cháu trai ạ? Ông không sợ con dâu tức giận sao?”

Ông cụ vỗ ngực, dáng vẻ vô cùng hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang: “Sợ chết đã không làm! Nhớ năm đó, đánh trận giải phóng, Lý Nguyên Hân dù gì cũng là một liên lạc viên ngầm về vang của Đảng, đã trải qua bao lần mưa bom bão đạn! Ta nói với Mao Mao nhà ta, nay ông về hưu, cho con làm liên lạc viên thể chân, coi như là phát huy ý chí của ta”

Du Vĩ Gia vui vẻ bật cười khi khi, không nói, cụ Lý này thật vui tính.

Ông cụ nói rồi cứ mở túi ra đóng vào: “Hôm nay may nhờ cô bé, nếu không đã mua nhầm thức ăn ẻo, Tiểu Mao Đầu nhà chúng ta chắc khóc đến long trời lở đất mất. Nhưng cái gói thức ăn mèo với gói khoai tây chiên này bao bì giống nhau thật, ta lớn tuổi mắt mũi không tốt, nhìn hồi lâu, nhìn sao vẫn thấy hao hao”

Du Vĩ Gia gật đầu đồng tình: “Bao bì giống nhau thật. Không hiểu sao siêu thị này lại còn để chúng gần nhau, rất dễ khiến ông nhầm lẫn. Cháu sẽ đi tìm nhân viên của họ phản ánh việc này”

Cụ Lý tán dương cô bé thanh tú trước mặt: “Tính tình cô bé tốt quá!”

“Ông quá khen” Du Vĩ Gia mỉm cười chào tạm biệt ông cụ rồi tìm thấy nhân viên bán hàng ở chiếc giá hàng rục rở cuối cùng, nói đơn giản muốn phản ánh ý kiến, nhân viên bán hàng lấy “Bản ý kiến khách hàng” theo qui định của siêu thị đưa cho Du Vĩ Gia điền.

“Cô ơi, phiền cô điền thêm thông tin cá nhân và phương thức liên lạc vào đây để sau khi chúng tôi khắc phục vấn đề sẽ liên lạc với cô” Nhân viên bán hàng lễ độ chỉ chỉ vào phần thông tin khách hàng phía cuối của tờ giấy.

Du Vĩ Gia do dự một chút, dứt khoát điền tên họ và phương thức liên lạc. Hiện giờ, cuối cùng đã không cần lo lắng có người nhướn mày, túm lấy cổ tay cô, tuyên bố với cô một câu làm cô hết hồn hết vía: “Bất kể em là cá nhỏ hay là đồ ăn ẻo, đừng mơ tưởng sẽ thoát khỏi vuốt mèo của tôi. Tô Tử Mặc tôi truy em chắc rồi!”

“Vâng, cảm ơn cô, hai tuần nữa chúng tôi sẽ phúc đáp ý kiến của cô” Nhân viên bán hàng nhận lấy bản ý kiến khách hàng rồi tặng cho Du Vĩ Gia nụ cười nghề nghiệp.

Hai giờ sau, bản ý kiến khách hàng này đã nằm trên bàn làm việc của phó quản lý Chu Nguyệt chịu trách nhiệm xử lý những phản ánh của khách hàng.

Ba ngày sau, sau khi dùng cơm với người nhà xong, Chu Nguyệt vừa chơi đùa với con mèo tai cụp Scotland nhà họ vừa mới mua không bao lâu vừa dựa vào anh chồng Vương Quân xem tivi, thấy trên tivi đang phát quảng cáo thức ăn ẻo, cô đột nhiên cười phì một tiếng.

Vương Quân nhìn thấy vẻ mặt của cô, không hiểu hỏi: “Cười gì thế?”

“Mấy ngày hôm trước, siêu thị bọn em vừa nhận được phản nản của khách hàng, đề nghị đặt riêng thức ăn ẻo và thức ăn đóng gói. Anh có biết tên vị khách hàng đó là gì không?” Chu Nguyệt ra vẻ thần bí dừng lại

một chút: “Tên là ”Du Vĩ Gia“, giống hệt tên thức ăn ẻo. Thú vị không?”

Du Vĩ Gia? Hình như nghe hơi quen quen...

Vương Quân nhăn mày lại, nhưng không sao nhớ ra mình đã nghe ở đâu.

“Ai, em đang nói chuyện với anh, rốt cuộc anh có nghe không đấy?” Chu Nguyệt quơ quơ tay trước ánh mắt như đang thất thần của chồng.

“Em đừng làm loạn nữa, để anh nghĩ tí đã, anh đã nghe qua cái tên này thì phải” Vương Quân một phát bắt lấy cánh tay đang nghịch ngợm của Chu Nguyệt, đột nhiên, trong đầu xẹt qua một tia sáng, Vương Quân kích động ôm Chu Nguyệt: “Ha ha, vợ ơi, cuối năm nay chúng ta được trích phần trăm chắc rồi!”

Lần này đổi lại là Chu Nguyệt không hiểu chuyện gì, sao cuối năm lại được trích phần trăm chứ? Vương Quân cầm tay Chu Nguyệt phần khởi không thôi, nửa tiếng sau, Chu Nguyệt mới từ lời kể của Vương Quân hiểu đại khái đầu đuôi câu chuyện.

Vương Quân là quản lý phòng kinh doanh của một công ty quản lý đầu tư. Hiện nay tuy đầu tư đang phát đạt, không thiếu người tham gia, nhưng trên thị trường không thiếu công ty quản lý đầu tư, và lợi nhuận của công ty không phải đến từ mấy chỗ gửi tiền nhỏ lẻ mà chủ yếu là từ chỗ mấy vị khách VIP tiền bạc dồi dào. Mà làm sao có thể tóm được những khách hàng lớn này, còn phải trông đám quản lý bọn họ xuất hết bản lĩnh rồi

công ty quản lý đầu tư là gọi tắt của công ty quản lý vốn đầu tư chứng khoán

Bình thường, Vương Quân tu luyện chủ yếu là công phu mềm mại cộng thêm trinh sát, nhắm trúng tính cách cũng như sở thích khách hàng để kiếm lời, cũng khá thành công, đại để tỷ lệ thành công giữ vững ở con số 20%

Năm nay công trạng của Vương Quân có hơi trượt dốc, mất thấy lợi nhuận cuối năm cách chỉ tiêu đầu năm công ty đặt ra năm trăm vạn, nếu không làm ổn thoả, tiền thưởng cuối năm sẽ hụt đi, khiến Vương Quân rất sốt ruột, ăn ngủ không điều độ, thoáng cái nóng trong người, lợi sưng phồng lên, vốn dĩ rằng Vương Quân không được tốt, hơi sâu một tí, lần này lửa đổ thêm dầu, vừa sưng vừa đau, cuối cùng không thể không nghỉ nửa ngày đến phòng khám nha khoa khám bệnh. Phòng khám nha khoa này không phải đâu khác chính là phòng khám của Hứa Lỗi. Vương Quân vì răng miệng không tốt thường phải đến thăm bác sĩ Hứa, thường xuyên qua lại, hai người coi như nửa quen thân.

Thói quen nghề nghiệp tạo cho Vương Quân siêu năng lực mắt nhìn bốn bề, tai nghe bốn phương, mới mấy lần anh ta đã phát hiện ra phòng khám Hứa Lỗi còn có một vị khách quen nữa, nhưng người này không đến khám răng, chẳng qua là đến tâm sự với bác sĩ Hứa, dường như có quan hệ rất tốt với bác sĩ Hứa, người này cũng không thể so sánh với người bình thường, mà là phó tổng quản lý kiêm chuyên viên tài chính của bảo hiểm nhân thọ An Ninh - Tô Tử Mặc. Trước kia Vương Quân từng thử liên lạc nhiều lần với vị sếp tổng nổi danh này, nhưng bị thư kí của anh dùng hết lý do này đến lý do khác từ chối. Phát hiện ở chỗ bác sĩ Hứa không thể nghĩ ngờ chính là niềm vui bất ngờ, lập tức Vương Quân liền lôi kéo Hứa Lỗi hi vọng Hứa Lỗi giới thiệu mình làm quen.

Hứa Lỗi không đồng ý, lắc đầu: “Cho dù giới thiệu rồi nhưng phần thắng của cậu không cao. Tô Tử Mặc là loại người nào cơ chứ? Chuyên viên tài chính đấy! Nghe là biết kiếm tiền của người khác thành tinh rồi, sao có thể để cho anh moi tiền của cậu ta?”

Vương Quân xưa nay chưa tới phút cuối chưa đầu hàng, cho dù đến Hoàng Hà cũng phải nghĩ cách vượt qua. Cơ hội này tất nhiên không thể lãng phí, liền hỏi Hứa Lỗi sở thích cá nhân của Tô Tử Mặc, thời gian rảnh rỗi thích làm gì để có thể hốt thuốc đúng bệnh.

“Sở thích không có, ham mê cũng không, thời gian rảnh rỗi Tô Tử Mặc thích ra ngoài đường tìm người”

Vương Quân vừa nghe liền sững sốt. Cái này mà gọi là sở thích?

“Nếu cậu tìm được người cho hấn, đừng nói năm trăm vạn, cho dù là hái trắng trên trời, hấn cũng có thể làm cho cậu”

Vương Quân vừa nghe, tinh thần lập tức tỉnh táo, tuy nhiên nửa câu sau của Hứa Lỗi lại khiến cho anh ỉu xiu: “Nhưng mà, người này Tô Tử Mặc tìm đã ba năm, suốt ba năm vẫn chưa tìm được, cho nên, cậu lại càng không có hi vọng. Bỏ đi, bé à, nếu rảnh rồi mà có suy nghĩ này chi bằng đánh răng thêm vài lần, bảo vệ răng miệng cho tốt” Vừa nói vừa gơ cái kim kẹp chặt miếng bông y tế rịt vào răng răng Vương Quân, thuận tiện bịt luôn cái miệng đang muốn nói tiếp.

Cuối cùng, Vương Quân thăm dò được từ miệng Hứa Lỗi người Tô Tử Mặc tìm đã ba năm tên là “Du Vĩ Gia”

Vô tâm trông liễu, hôm nay chợt nghe vợ mình thốt ra cái tên này khiến cho Vương Quân hưng phấn như có miếng bánh trên trời rơi xuống, xác nhận cái tên Chu Nguyệt nói với cái tên Hứa Lỗi cung cấp là một xong, Vương Quân liền tính lấy số điện thoại của Tô Tử Mặc từ chỗ Hứa Lỗi, hẹn gặp Tô Tử Mặc.

Chu Nguyệt dù sao cũng là phụ nữ, tương đối thận trọng, nhắc nhở chồng: “Lỡ như chỉ là cùng tên, không phải người Tô tổng muốn tìm thì sao giờ?”

Vương Quân không chút lo lắng khoát tay: “Vợ ơi, thời cơ, có hiểu cái gì gọi là thời cơ không? Chỉ cần có cơ hội gặp mặt nói chuyện với Tô tổng chính là thời cơ của anh, ít nhất tên giống nhau, anh cũng không có nói láo”

Ngày hôm sau, Vương Quân như ý nguyện gặp được Tô Tử Mặc.

Vương Quân đã từng thấy Tô Tử Mặc từ đằng xa mấy lần, cảm giác lần nào cũng là - lỗi lạc thong dong, áo mũ chỉnh tề, cử chỉ tiêu sái. Lần này mặt đối mặt, quan sát từ khoảng cách gần càng làm anh ta than thở Trời cao bất công, người từ sợi tóc đến hàng mi đều lộ ra vẻ ưu nhã bất phàm không nhiều, cộng thêm sự nghiệp thành công, quả thực xác suất chỉ có 0.001

Không biết có phải do ánh nắng mặt trời đương lúc rực rỡ không, Vương Quân cảm thấy khi miệng mình thốt ra ba chữ “Du Vĩ Gia”, trong đôi mắt xưa nay điềm tĩnh đến gần như lạnh lùng của Tô Tử Mặc toát lên một thứ ánh sáng kì lạ.

Cuối cùng, Vương Quân hiển nhiên giải quyết xong xuôi năm trăm vạn cuối cùng theo chỉ tiêu

Mà Tô Tử Mặc cảm bản ý kiến khách hàng đứng trong siêu thị, nhìn thấy nét chữ quen thuộc phía trên, lại nhìn địa chỉ, điện thoại, hai mắt không dám chớp một cái, phảng phất chỉ cần hơi chớp mắt, tất cả sẽ tan thành mây khói như mộng cảnh.

Cụ Lý theo thói quen lúc chiều tối lại vào siêu thị mua khoai tây chiên cho cháu trai, còn chưa tới quầy hàng lần trước đã thấy có một cậu thanh niên mặc Âu phục đứng trước quầy thức ăn ẻo, trên tay không biết nắm cái gì, đôi mắt nhìn chăm chăm gói Whiska, ánh mắt mong chờ, đáng vẻ như nắng hạn lâu ngày gặp mưa.

Cụ Lý không khỏi suy nghĩ: “Quầy khoai tây chiên này với thức ăn ẻo rõ ràng đã đặt xa nhau rồi, tại sao vẫn có người nhận nhầm. Cô bé lần trước nói đúng thật, cũng tại bao bì giống nhau mà ra”

Cụ Lý xưa nay nhiệt tình, cho là chàng trai trẻ tuổi này cũng nhầm như mình lần trước, liền bước lên nói với người đó: “Chàng trai, có phải cậu nhầm rồi không? Chỗ này để thức ăn ẻo. Khoai tây chiên ở kệ đối diện cơ”

Thật không ngờ, người nọ nghe chẳng những không cảm ơn ngược lại mắt chợt loé sáng, khóe môi nhếch lên, trả lời: “Không có nhầm. Cái này hợp khẩu vị của cháu”

Cụ Lý nghe xong rất bối rối, nhìn bóng dáng cao to rời đi, trong lòng phán: “Một thằng nhóc đẹp trai như thế, sao lại thích ăn thức ăn ẻo cơ chứ? Người trẻ bây giờ thật là! Không hiểu nổi, không hiểu nổi”

Đến lúc này, “Sáu cấp độ khác nhau” của Stanley Milgram lại được chứng minh lần nữa.

[HOÀN]